

Zbrane: áno alebo nie? Prečo minulosť nepoznala útoky na školách a prečo moderný štát hasí požiar olejom

Branislav Michalka

8. decembra 2021 ✚ *Spoločnosť*

Zdroj: Flickr

Pred niekoľkými dňami rozvírila mediálnu hladinu v USA fotografia republikánskeho kongresmana Thomasa Massieho, ktorý sa spolu so svojou rodinou zvečnil na štylizovanom vianočnom pozdrave. Členovia početnej rodiny stoja a sedia pred vianočným stromčekom, držiac v rukách strelné zbrane väčšieho či menšieho kalibru, nevynímajúc tri reprezentantky nežného pohlavia. Úsmevy od ucha k uchu, ktoré zdobia tváre účastníkov tejto prezentácie, nasvedčujú tomu, že fotografia by mala byť vnímaná s určitým nadhľadom. Sprievodný text vyzýval amerického Santa Clausa, aby priniesol rodine pod stromček nejakú muníciu.

Odporcovia súkromnej držby automatických pušiek, či iných strelných zbraní však napriek komickému kontextu, okamžite spustili poplašný krik a tento vianočný žart dali do súvislosti s posledným prípadom masovej strelby pätnásťročného adolescenta na americkej škole v Michigane, pri ktorej zahynuli štyria študenti. Vzápätí sa začali ozývať pozostali po obetiach niekdajších vražedných incidentov a vyjadrovali pohoršenie a znechutenie nad kongresmanovým počínaním. Z nejakého dôvodu sa rozhodli, že rodina držiaca legálne zbrane a žartujúca na tému munície, má spojitosť s ich prípadmi, ako aj inými prípadmi masovej strelby na školách. Fotografiu označili za nehoráznu a cynickú.

Toto rozhorčenie vyznieva každopádne trochu komicky – v kontexte neustálej produkcie filmov plných násilia, rapovej hudby s gangsterským obsahom, satanistickej hudby vyzývajúcej k masakrom a podobných lahôdok pop kultúry. Prečo by práve upravená a vysmiata rodina pred stromčekom mala byť tou hybnou silou, ktorá motivuje psychopatické individua k ich vražedným excesom? Nota bene, keď cieľom podobných útokov sú práve rodiny tohto typu?

Zdroj: Flickr

Podobné otázky si kladli aj ľudia, nepodliehajúci prvoplánovej ideologizácii problému držby zbraní. Spisovateľka Candance Owensová napísala: „*Nemám vyšinutý mozog ľavičiara. Môže mi niekto vysvetliť, ako prišli ľudia na to, že za strelbu na škole v Michigane môže Thomas Massie, pretože zdieľal fotku seba a jeho rodiny, na ktorej držia legálne vlastnené strelné zbrane?*“

Zaiste, každého normálneho človeka naplní strelba na škole v USA, podobne ako teroristické útoky v Európe, pocitmi zdesenia. Takéto konanie zrejme nikto nebude obhajovať. Iná vec je zistiť, kde sa nachádzajú príčiny tohto neustále sa opakujúceho javu. V rodine Thomasa Massieho a jej podobných rodinách pravdepodobne nie. Zbrane sa vyskytovali v spoločnosti permanentne, a pokiaľ by sme sa zamerali len na 20. storočie, tak priamo v strednej Európe sa po skončení II. svetovej vojny povaloval v každom kúte celkom slušný arzenál, ktorý by stačil na značný počet školských masakrov. Napriek tomu, že chlapci sa po vojne s týmito zbraňami aktívne hrali a prechovávali ich (vrátane munície, ktorá na východnom Slovensku tvorila zdroj chlapčenskej zábavy až do 70. rokov 20. storočia), k žiadnemu školskému masakru nedošlo.

O žiadnych školských masakroch nie sú doklady ani v minulosti Spojených štátov, kde právo nosiť zbrane patrilo k tým základným. Vlna patologického násillia tohto typu sa dostavila do školských zariadení až v 60. rokoch, ktoré sa preslávili skôr svojím ostentatívnym mládežníckym pacifizmom sanfranciskej proveniencie, než militantným obdivom k zbraňam. To nás nutne smeruje k otázke, či príčiny násillia na školách nesúvisia skôr s morálnymi a náboženskými otázkami, než s legálnou držbou zbraní?

Zdroj: Pixnio

Nie je to teda skôr tak, že nárast streleckých útokov v školách a celkovo individuálnych útokov v spoločnosti, motivovaných rôznymi duševnými úchylkami, súvisí s príchodom protikresťanskej kultúrnej revolúcie koncom 60. rokov a smerom k pohanskej súčasnosti eskaluje?

Rozvrat homogénneho kresťanského kultúrneho prostredia, ktorého posledná fáza začala práve v 60. rokoch, umožnil infiltráciu mládeže rôznymi formami patologického správania, s koreňmi siahajúcimi až k satanistickej beštialite. Prípád Charlesa Mansona a jeho satanistickej skupiny, ktorý šokoval koncom 60. rokov celý svet, a ktorého obeťou sa stala tehotná herečka Sharone Tateová, je symptomatický pre túto explóziu patologickej posadnutosti.

Problém teda nie je v zbraniach, ktoré sú len nástrojom závislým od ľudí, ale práve v mentalite ich používateľov. Tá je formovaná autodeštruktívnou liberálnou ideológiou, neschopnou pochopiť, že jej snaženie je vnútorne rozporné. Liberálna spoločnosť na jednej strane schizofrenicky odmieta morálnu formáciu v duchu kresťanského náboženstva, ktoré zaručuje pestovanie elementárnych cností u mládeže a na druhej strane sa pateticky dožaduje takého správania, ktoré je práve a len výsledkom kresťanskej morálky. Tlmenie zúrivosti, odmietanie nenávisti ochotnej ísť až k vraždeniu, potláčanie negatívnych vnútorných podnetov, vzťahovačnosti voči svojej osobe a pocitu ublíženosti, bolo v obnovenej pohanskej spoločnosti nahradené preceňovaním a rozvíjaním nehataného ega, načúvaním najnižším pudom, živením pocitu sociálnej aj osobnej krivdy, odmietnutím osobnej viny a neustálym hľadaním chyby u druhých.

Je potom prekvapivé, že sa v ľuďoch prebúdajú staré pohanské nálady a reakcie, ktoré sú tak staré ako svet sám a vôbec nepredstavujú nejakú špeciálnu novinku? Novinkou je len technická vyspelosť, ktorá umožňuje posadnutému maniakovi zabiť naraz väčšie množstvo ľudí. Avšak ani tu netreba podceňovať výkonnosť neautomatických zbraní. Pri masakroch v Afrike dokázali súperiace kmene mačetami zabiť desaťtisíce ľudí v priebehu niekoľkých dní.

Pohanská mentalita, ktorá tak zreteľne preráža na povrch napríklad vo vikinských ságach, nikdy nemala ďaleko k vražde z „roztopaše“. Príbeh popísaný Halldórom Laxnessom, v ktorom nordický beťár odsekne hlavu spiacemu človeku, lebo „*ten krk si to pýtal*“, vydá za stohy kulturologických príručiek. A v správaní mnohých čerstvo pokrstených panovníkov, počas sťahovania národov, len vypätie všetkého kronikárskeho umu svätých pisateľov, dokáže zastrieť na povrch sa derúcu a len krátko pacifikovanú, pohanskú zúrivosť.

Zdroj: PxHere

Kým tu bude táto obnovená pohanská zúrivosť a posadnutosť, dovedy budú pokračovať aj excesy so strelnými zbraňami. Pokrytecké správanie ľavicovo-liberálnych elít, ohľadom legalizovaného vlastníctva zbraní slušnými rodinami, je odvracaním hlavy od skutočného zdroja problému. Ten samozrejme nemôžu pripustiť a uznať, pretože by to znamenalo potvrdiť nutnosť obnovenia kresťanskej výchovy a potlačenia pohanskej morálnej neviazanosti, ktorú podporujú. Ich riešenie? Zakážme zbrane!

Tým sa však problém evidentne nevyrieši, len sa možno podarí patologickému jedincovi znemožniť, aby zastrelil naraz väčšie množstvo ľudí. Keďže však v Európe takémuto jedincovi nehrozí ani trest smrti, môže sa pokojne po odpustení časti trestu vrátiť a dať si repete, ako sa to už mnohokrát stalo, aby manuálne dohnal to, čo mu znemožnila absencia technickej vymoženosti. Avšak zákaz legálneho vlastníctva zbraní samozrejme nezaručuje, že sa k nim maniak nedostane ilegálne a potom nevyužije techniku na ukojenie svojich patologických potrieb.

Jediný, kto zostane vydaný napospas dvom odporujúcim si faktorom liberálnej spoločnosti: výchove k bezuzdnosti na jednej strane a zároveň naivnému očakávaniu disciplíny na strane druhej, bude slušný a normálny človek so svojou rodinou. Tá sa stane ľahkým terčom patologických útokov a zároveň paradoxne predmetom štátnej šikany liberálnych elít, ktoré si ňou poslúžia ako palivom pre svoje sociálno-inžinierske experimenty, ohľadom novej pokrokovej morálky.

Je preto prekvapivé, že rodiny ako Massieovci chcú, aby im ich americký Santa Claus doniesol muníciu? Keď štát im dáva ostentatívne najavo, že ich síce nemieni chrániť pred patologickými javmi v spoločnosti (ktoré naopak ešte podporuje), ale zato ich vie veľmi aktívne popreháňať s potenciálnym povinným očkovaním, povinnou sexuálnou výchovou či dokonca odoberaním detí za príliš tmársku výchovu?

Za týchto okolností, pokiaľ sa niečo nezmení, je zrejme len otázkou času, kedy si začnú podobné pohľadnice posielat slušné rodiny naprieč celým euro-atlantickým priestorom a jediný rozdiel bude spočívať len v tom, že ich prosby budú adresované buď svätému Mikulášovi, či Noëlovi alebo tomu nešťastnému kokakolovému Santa Clausovi.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/zbrane-ano-alebo-nie-preco-minulost-nepoznala-utoky-na-skolach-a-preco-moderny-stat-hasi-poziar-olejom/>